

hedspolitiet har sine Kontorer af Frygt for det. Disse Momenter har jeg villet nævne; i øvrigt skal jeg indskrænke mig til at henvise til denne Sags tidligere Behandling her i Tinget, idet jeg navnlig afventer, hvad der maatte komme frem fra den nuværende højtærede Justitsminister.

Wagner: Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne fattede sig jo i Korthed, og jeg skal følge hans Eksempel i saa Henseende. Det Forslag, der foreligger, er jo vel kendt; jeg kan snart sige, at det er et temmelig gammelt Forslag, som er os alle bekendt, og der er neppe noget synderligt nyt at sige derom. Det ny, som den ærede Ordfører fremkom med, vil han selv indrømme, ikke kan være af særlig afgørende Betydning, omend det vel frembyder nogen Interesse. Jeg skal ganske i Forbigaaende bemærke, at naar han berørte, at Sternberger-Affæren maatte skræmme os bort fra det nuværende System, kan jeg egentlig ikke se andet, end at hans Lovforslag bringer os fra Dynen i Halmen, thi dets § 2 rummer sandelig Mulighed for en saa kolossal Politivilkaarlighed, at jeg ikke i mindste Maade kan skønne, at man vil kunne forebygge en saadan Affære som Sternberger-Affæren ved at vedtage denne Lov. I det hele taget kan man vist neppe gennem Lovgivningen forebygge, at der sker Myndighedsmisbrug, Myndighed maa dog vel Øvrigheden have. Jeg skal i øvrigt indskrænke mig til ganske kort at udtale, hvad jeg har sagt i Fjor om denne Sag, at jeg selvfølgelig som ethvert andet Menneske i Landet mener, at den nuværende Ordning er utilfredsstillende, ligesom jeg med stor Glæde vil medvirke til at faa Forholdene forbedrede, men at det er min Overbevisning, at den Vej, den ærede Ordfører er slaaet ind paa, ikke er heldig. Jeg tror ikke, det nytter at fremsætte saa indgribende Reformforslag, jeg tror, det vil være rigtigere at begrænse sig, jeg tror, at den eneste Mulighed for at faa noget igennem, er at tage det frem, som saa at sige alle maa være enige om. Jeg har i saa Henseende selv haft en glædelig Erfaring for nogle Aar siden, idet jeg ved at fremdrage et ganske enkelt Spørgsmaal og gøre det til Genstand for Lovgivning, havde det Held at faa en Lov ført igennem, der i alt Fald principielt set maa siges at være af nogen Betydning. Jeg tror; man vil kunne samle et større Flertal ikke alene her, men vistnok ogsaa i Landstinget for en Lov, der først og fremmest ligesom dette Lovforslag tilsigter at ophæve Bor-

dellerne, dernæst fastholder, at der bør kræves en *Dom* for at sætte en Kvinde under Tilsyn af Sædelighedspolitiet, og endelig muliggør, at en Kvinde naar som helst kan frigøre sig for dette Tilsyn ved en blot og bar Erklæring om, at hun ikke agter længere at føre et saadant Liv, men saa maatte man selvfølgelig paa den anden Side, for saa vidt hun handler mod denne Erklæring, kunne straffe hende strengt. Jeg tvivler noget om, at de ærede Forslagsstillere ville følge en saadan Vej, jeg tror, de stadig holde fast ved deres Forslag, som gaar betydeligt længere, og i saa Tilfælde frygter jeg for, at vi ikke komme videre i denne Sag i denne Samling, end vi ere komne hidindtil. Jeg skulde, hvis det maatte blive Tilfældet, ønske, at Regeringen vilde tage Sagen i sin Haand og ved Nedsættelsen af en Kommission forsøge at bringe os igen et Stykke fremad. Jeg tror ikke, det vil lykkes ved Hjælp af dette aarlig tilbagevendende Forslag at opnaa noget, for saa vidt man ikke beslutter sig til noget mere Imødekommenhed, end den ærede Ordfører for Forslagsstillerne lod til at ville vise, og det er dog en Mulighed, at man gennem en Kommissionsbehandling vilde kunne komme til et nogenledes tilfredsstillende Resultat. Selvfølgelig kun nogenledes tilfredsstillende eller saa lidt utilfredsstillende som muligt, thi tilfredsstillende vil man ikke kunne faa denne Sag ordnet.

Hammerich: Jeg skal fatte mig meget kort, saa meget mere som jeg næsten helt kan slutte mig til den ærede sidste Taler. Jeg er med ham enig i, at vi her staa over for et Spørgsmaal, hvor man i høj Grad maa ønske at komme til en Reform, og jeg er enig med ham i, at bedre end intet var det, om man af Sagens Behandling kunde naa til et selv beskædent Resultat. Jeg har selv haft Sympati for hele den Bevægelse, af hvilken det foreliggende Forslag er et Udslag, fordi jeg er enig i, at der er noget at rette, og fordi Forslaget er et Udtryk for den ikke uberettigede Misfornøjelse med den paa dette Omraade gældende Ordning, som har udviklet sig her i Landet i en Række af Aar. Men netop naar jeg ser paa, hvorledes denne Misfornøjelse har givet sig saa diametralt modsatte Udtryk i de Aar, den har hersket, er jeg noget betænkelig ved, om den skulde faa Lov til at tvinge igennem et Forslag som det foreliggende. I de Aar, hvori jeg blot har siddet her i Tinget, har det været paa